

AZ ÓRIÁSMÉHEK FALÁNKSÁGA

Csutka manóra ezerszínű tavasz köszöntött az álombirodalomban. Imádta a színeket, harsogtak a virágok a piros, sárga, kék, lila árnyalaitól. Nagyokat sétált a mezőn. A gyermekláncfű a feje búbjáig ért, akár a napernyő, gondolta mosolyogva.

Hallotta a méhek zümmögését, de ahogy közeledtek felé, helikoptereknek nézte őket, olyan nagyok voltak piciny természetéhez képest. – Hogy kerültek ezek ide? – rémült meg a kis manó, hiszen először életében látott ilyen nagy szőrös repülő valamit. Manóbirodalomban a méhek is picik, ezek a hatalmas szőrösök biztosan a földlakóktól röppentek át hozzánk, dűnnyögte Csutka.

Ekkor megjelentek a birodalma saját parányi méhecskéi és siránkozni kezdtek: - Csutka manó, nagy baj van. Az egyik méhcsalád felhabzsolt minden finomságot a tavaszi virágokból, annyit esznek, mint mi egész évben és óriási nőnek tőle. Ha ezt így folytatják, akkorák lesznek, hogy félni fogunk tőlük, összedöntik a manók házait s kárt tesznek manóbirodalomban.

Csutka legyenek, ha értem, miért ilyen haspártiak hirtelen? Mitől nőtt meg az étvágyuk, sportolnak talán? – morfondírozott az álommanó, mire a méhek királynője megszólalt: - A sok pompás szín, amivel átfestettétek a virágokat, a növényeket, valószínűleg a bűvöletébe ejtette a méhcsaládot, s annyira megbabonázta őket a tarka mező, hogy állandóan itt köröznek, degeszre eszik és isszák magukat, majd szétpukkadnak a virágok nedvétől, s a virágport is lapátostól falják.

Az utolsó szavakat Csutka már alig hallotta, mert zúgás rázta meg a mezőt, és az óriásméhek örült gyorsasággal szálltak el felettük. A piciny állatkák már elő sem mertek bújni a zugaikból, odujaikból, fészkeikből, mindannyian rettegtek a hatalmas torzomorz méhektől.

Gyorsan tenni kell valamit, döntötte el Csutka manó, de mit? Hogyan tartsa távol a mezők virágaitól ezeket az éhenkórászokat? És ekkor támadt egy zseniális ötlete: el kell őket juttatni a Földre, a gyermekek és felnőttek világába, ahol a méhek is éppen akkorák, mint a mi túlméretezett barátaink. De hogyan lehet álomvilágból csak úgy átvarázsolni őket egy másik világba?

Csutka manó töprengett, erősen törte a fejét, de bizony, erre nem talált megoldást. S közben bármerre sétált a birodalmában, mindenütt zárt ablakokat, ajtókat talált, senki nem mert kimenni a természetben, de még csak a kis házikójuk kertjébe sem merészkedtek ki a manók.

Piri is Boróka, a két tündérlány ebben a pillanatban látogatott el Csutkához. Egy cserebogár hátán érkeztek. Meglátták a kis manót a szép tarka mező közepén, és leszálltak mellé. – Gyönyörű lett az álomvilág, mesészép! A szivárványhíd fölött repültünk és varázslatosnak találtunk mindent – ennyi szín, ragyog minden!

Csutka manó elmesélte a két tündérlánynak a bánatát, s még be sem fejezte a mondókáját, amikor az óriás méhek végigzúgattak mellettük és leszálltak a mező végén a virágok szirmai kóstolgatni.

Piri és Boróka elszörnyedve nézték a falánk csapatot, majd Csutka manó varázssípjára mutattak: - Fújj bele kis manó, majd csak történik aztán valami! Kívánd azt, hogy a méhek kerüljenek át a Földre, az emberekhez, hiszen ott pont akkorák a méhek, mint ezek itt... kuncogtak a tündéreké.

Csutka manónak több sem kellett, hogy is feledkezhetett meg erről a fantasztikus ötletről. Belefűjt a sípjába és becsukta a szemét, elmormolta a kívánságát és várt. Éppen éjszaka volt a Földön, ott ekkor álmodnak az emberek, sőt, ilyenkor még az állatok is elszenderülnek, pihennek, szunyókálnak.

Ekkor történnek a legnagyobb csodák.

S bizony... egy szempillantás alatt eltűntek az óriásméhek a mezőről... a Földön, egy óriási veteményeskertben landoltak. Tulipánok és orgonabokrok illatoztak a kert végében, a méhek boldogan röpködtek körül a virágokat.

Bebújtak szirmaik közé s az erős virágillat elbódította őket. Elaludtak mind – új otthonukban, a Földön.

Csutka manó és a tündérlányok pedig diadalittasan táncoltak és ugrabugráltak az álomvilág tarka kis mezején.